

LI PTITE WACHLÈTE

Lon èri dès têtes, l' euwe dèl grande basse èst pus bleuwe ki l' pus bleû dès bluwèts, pus clére ki l' pus clére dès glaces. L' fond î èst fwârt profond, à n'nén sawè l' djonde avou l' pus pèsante dès ankes. Po polu î dischinde i fauréve mète iène dsus l' ôte dès rilêyes di toûrs dès pus wôtès èglîjes.

C' èst là, au pus mêt bas k' lès wachlèts (ondins) ont leûs maujones.

I n' vos faut nén crwêre k' i gn'a vèla k' do blanc sauvlon; nonna-don, on î vwèt dès âbes èt branmint d' droles di plantes î sont à crèche. Kand l' euwe frumjîye, lès coches èt lès fouyes i triyanenut k'on lès diréve vikantes. Lès pèchons, lès ptits ossi bèn k'lès grands si faufilenut èt s'î cotaper come lès mouchons dins lès bouchnisses di nos bwès.

Au copumêr profond, on trove li tchèstia do rwè dès basses. Lès meurs sont batis d' coray (?) èt sès wôtès fènièsses di djane ambe si bèn soyî k'on î vwèt au truviè. L' twèt èst couvièt di cokiyâdjès ki s' tapenut au laudje odobén s' risèrer tot schûvant lès corants d' euwe; c'èst si bia à vîre, dins chake riglatichenut dès grossès pièles. L' pus pitite fréve d'on minâbe pingne di tièsse one corone di rinne.

L'rwè dèl grande basse î èstéve sins pont d' feume dispû dèdja mwintès anêyes èt s' vîye moman lî tinéve si maujone. S' èstéve one sapyincieuse feume, tote fîre di s' noblèsse. C' èst k' èle avéve li drwèt d' pwârter doze bèlès grossès mosses dsus s' keuwe, lès otès djins d' valeûr n' polant î mète ki chîj. Pus tote djonne, èle avéve bèn do mèrite èt vèyéve

voltîye lès ptitès princèsses dèl basse, lès fêyes di s'fi, k' èstîne chîj binamêyes crapaudes. A l' acostumêye, l'pus bèle èstéve li dêrinne. S'pia èstéve d'on lumiant blanc d' pètale di rôze èt sès ouy d'on bleuw come l' euwe au pus profond dès grandès basses. Mins, come sès soûs, èle n' avéve pont d' pîd... s' cwârp si finichéve è keuwe di pèchon !

Tote li sinte djoûrnêye, lès crapaudes djouwîne dins lès grandès places au bas do tchèstia. Dès vikantès fleûrs s'î spanichîne dsus lès meurs èt lès fènièsses di djane ambe dimèrîne tofêr au laudje. Lès pèchons d' î intrer èt d'î nawî come lès arondes vègnenut voler dins lès grègues d' amon nos autes. Mins lès aublètes come lès rèkins o lès makraus vinîne rifter lès pititès princèsses, mougî dins leûs tinrès mwins tot s' lèyant carèssî sins peû.

Autoû do tchèstia, on grand corti plin d' aûbes; rodjes come li feû o d' on sombe bleuw come li nût sins lune; leûs frûts blinkîne come di l' aûr èt leûs fouyes d' lumer come dès flames, sins s' djoker mauy di s' balonci doûcemint dins lès wachotâdjès.

A l' tête, do fén sauvlon ossi bleuwasse ki l' sofe ki brûle. Tot bagnéve insi dins one drole di bleuwe luweû. On s'aréve pus râde crwèyu au pus wôt dins l' èr, avou l' cîr ossi bèn pa-padzeu k' pa-padzoz k' au copumêr profond dèl basse.

Kand i fiéve paujère, on vèyéve î lûre li solia come ène pourpe fleûr di

lumêre.

(A l' après d' Andersen) A shûre ?

On comache todi...